

Arrest

nr. 194 191 van 25 oktober 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarige dochter X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 augustus 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 juni 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, die optreedt als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige dochter K. S., diende op 3 april 2016 een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voor haar dochter K. S.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) nam op 4 oktober 2016 de beslissing waarbij de in punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.3. Verzoekster diende op 22 maart 2017 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet voor haar dochter K. S.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 16 juni 2017 de beslissing waarbij de in punt 1.3. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoekster werd hiervan op 6 juli 2017 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.03.2017 werd ingediend door:

K.(...), S.(...) (...)

nationaliteit: Marokko

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij in België geboren is en hier al heel haar leven verblijft, dat ze opgegroeid is in België, dat zij geen toekomst heeft in Marokko en dat zij geen ander land of cultuur kent. Zij zou geen enkele band hebben met Marokko, waar ze nog nooit geweest is. Verzoekster maakt het echter niet aannemelijk dat zij geen enkele band met Marokko heeft, noch dat ze een zodanige taal-en culturele achterstand heeft dat ze in Marokko haar leerplicht niet kan opstarten. Hoewel zij niet in Marokko is geboren, heeft ze wel via haar moeder een band met Marokko. Haar moeder heeft immers de Marokkaanse nationaliteit en is geboren en getogen in Marokko waar tevens haar hele familie verblijft. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat haar moeder haar tot op zekere hoogte de Marokkaanse taal en cultuur heeft bijgebracht, zeker gelet op het feit dat noch zij noch haar moeder ooit enig verblijfsrecht van welke duur dan ook hebben gehad in België en dat haar moeder dus moet hebben beseft dat haar verblijf en dat van betrokkene in België uitermate precair was. We merken bovendien op dat het loutere feit in België geboren te zijn, naar Belgische recht, niet automatisch enig recht op verblijf opent. Evenmin bemoeilijkt dit feit een terugkeer naar het land van herkomst. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat zij hier naar de kleuterschool gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar haar wettelijk vertegenwoordiger niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst verkregen kan worden. Tevens behoeft de scholing geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat betrokkene de leerplichtige leeftijd nog niet bereikt heeft. Het is in het belang van het kind om haar leerplicht op te starten in het land van herkomst. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene geen enkel schoolattest voorlegt. Haar wettelijk vertegenwoordiger toont enkel aan dat zij haar dochter aangemeld en ingeschreven heeft maar niet dat zij effectief naar de kleuterschool ging. Betrokkene beroept zich op het kinderrechtenverdrag, met name op artikel 3. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RW nr. 107.646 van 30.07.2013, RW nr. 107.495 dd 29.07.2013, RW nr. 107.068 van 22.07.2013 en RW nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kan verzoekster de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoont dat een terugkeer naar het land van

herkomst het haar belang schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RVV nr 107.495 dd 29.07.2013).

Ook het aangehaalde artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor het artikel 3 van het IVRK.

Betrokkene beroept zich daarnaast op artikel 8 EVRM en op artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de EU. Wat het inroepen deze artikels betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien haar moeder, haar enige familielid in België, niet over enig verblijfsrecht beschikt, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene toont niet aan dat de door haar opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen (betrokkene legt slechts één getuigenverklaring voor die op haar betrekking heeft). Een schending van artikel 8 van het EVRM en van artikel 7 blijkt dan ook niet.

Betrokkene beroept zich verder op het feit dat zij bij een terugkeer naar Marokko terecht zal komen in een situatie in strijd met artikel 3 EVRM aangezien zij en haar moeder geen middelen van bestaan zouden hebben in Marokko noch enig netwerk waarop zij zouden kunnen terugvallen. Er zouden geen middelen zijn om in hun onderhoud te voorzien in Marokko, haar moeder zou enkel in België kunnen voorzien in het levensonderhoud van haar dochter. Echter, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat haar moeder geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij beiden voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot verblijfsmachtiging. Haar moeder verbleef ruim 28 jaar in Marokko, waar ze geboren en getogen is en waar haar hele familie verblijft. Het staat betrokkene vrij om voor haar terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene en haar moeder geen middelen van bestaan zou hebben niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij sinds haar geboorte in België zou verblijven, dat zij hier geworteld zou zijn, dat zij al de facto onderdeel zou uitmaken van de samenleving waartoe zij behoort en dat zij één getuigenverklaring voorlegt) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Met de elementen van integratie van haar wettelijk vertegenwoordigster K.(...) F.(...) wordt geen rekening gehouden daar de advocaat duidelijk aanhaalt dat: "deze aanvraag gaat niet uit van de moeder in eigen persoon. Zij treedt slechts op als wettelijk vertegenwoordig van haar minderjarig kind (...)".

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In haar eerste middel werpt verzoekster de schending op van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Verzoekster verwoordt haar eerste middel als volgt:

“1. Door de verzoekende partij werd een aanvraag tot machtiging van verblijf om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven gericht tot de verwerende partij, zich baserende op zijn situatie en het bepaalde in art. 9bis Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

(...)

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

2. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De Raad van State heeft in zijn arrest nr. 73.025 d.d. 9 april 1998 bepaald dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn. De criteria van overmacht zijn derhalve niet van toepassing.

Buitengewone omstandigheden van art. 9bis Vw. vereisen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst terug te keren om aldaar de aanvraag in te dienen (RvS 28 juni 2002, nr. 108.561, T. Vreemd. 2003, afl. 4, 37).

Aldus betekent “buitengewoon” niet dat het “onmogelijk” is om in het land van herkomst de aanvraag tot verblijf in te dienen, het is voldoende dat het “bijzonder moeilijk” is dit te doen.

Deze omschrijving is overgenomen en bevestigd in de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

3. In de bestreden beslissing werd kennelijk een onderzoek verricht naar de ingeroepen buitengewone omstandigheden door verzoekster. De verwerende partij heeft deze elementen onderzocht, maar afgetoetst aan een foutieve interpretatie van het begrip “buitengewone omstandigheden”.

Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt namelijk dat de verwerende partij een toetsing heeft uitgevoerd of het voor verzoekster onmogelijk is om in het land van herkomst een aanvraag tot verblijf in te dienen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

(stuk 1; eigen accentuering)

Het niet kunnen indienen van de aanvraag via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, wijst op de onmogelijkheid hiervan.

Buitengewone omstandigheden van art. 9bis Vw. vereisen evenwel dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst terug te keren om aldaar de aanvraag in te dienen (RvS 28 juni 2002, nr. 108.561, T. Vreemd. 2003, afl. 4, 37).

Aldus betekent “buitengewoon” niet dat het “onmogelijk” is om in het land van herkomst de aanvraag tot verblijf in te dienen, het is voldoende dat het “bijzonder moeilijk” is dit te doen.

Dit laatste werd niet onderzocht door de Dienst Vreemdelingenzaken. Dit volgt letterlijk uit de bewoordingen van de bestreden beslissing.

4. Om deze redenen dringt zich een schending op van artikel 9bis Vreemdelingenwet en de beginselen van behoorlijk bestuur: het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.”

In haar tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 3, 7 en 9 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het IVRK), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Tevens maakt verzoekster gewag van artikel 7 van het Handvest voor de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Verzoekster formuleert haar grieven als volgt:

“1. Verzoekster beroept zich nadrukkelijk op de bescherming van artikel 8 EVRM en artikel 7 Handvest gelet op het privéleven en gezinsleven van verzoekster en de hogere belangen van het kind.

S.(...) werd geboren in België en verblijft hier al haar gehele leven. Zij werd geboren op 30 december 2012 te Antwerpen en woont sindsdien bij haar moeder.

De afstamming langs vaderszijde werd nooit vastgesteld. Zij heeft enkel haar moeder (K.(...) F.(...), zoals blijkt uit de geboorteakte).

Haar moeder, F.(...) K.(...), is in België sedert 2004 (!). De moeder van S.(...) is niet meer teruggekeerd naar Marokko. Met dit land heeft zij geen enkele binding meer, hetgeen wordt bewezen door haar zeer langdurige afwezigheid. De moeder van S.(...) is duurzaam verankerd in België. Zij heeft een ruim sociaal netwerk in België en heeft de nodige inspanningen gedaan om het Nederlands te leren. Zij is hierdoor in staat om in haar levensonderhoud en dat van haar dochter te voorzien, in tegenstelling tot wanneer zij naar Marokko zou verhuizen.

S.(...) is opgegroeid in België. Zij kent geen ander land noch een andere cultuur. Haar moeder verblijft in België sinds 2004 en spreekt zeer goed Nederlands. Zij leert haar dochter niet de Marokkaanse cultuur aan, maar wel de Belgische. Haar moeder heeft geen binding meer met Marokko, het land waar zij meer dan 13 jaar geleden uit vertrok.

Zij loopt thans ook school in België, hoewel er geen leerplicht is op de leeftijd van S.(...). Dit toont het engagement aan van de moeder van S.(...) om haar de nodige zorgen te geven ondanks hun moeilijke verblijfssituatie. Zij loopt school te (...) in de (...).

De bewijsstukken hiervan werden allen gevoegd aan de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Deze feiten worden in de bestreden beslissing niet betwist.

2. Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;

- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Ook het privéleven van verzoeker, met name het geheel van sociale banden tussen verzoeker en de gemeenschap waarin zij leeft, wordt beschermd onder artikel 8 EVRM en valt derhalve binnen het toepassingsgebied van dit verdragsartikel.

Zie EHRM 23 april 2015, Khan v Duitsland, nr. 38030/12, 37:

Article 8 protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world (see Pretty v. the United Kingdom, no. 2346/02, § 61, ECHR 2002-III) and can sometimes embrace aspects of an individual's social identity (see Mikulić v. Croatia, no. 53176/99, § 53, ECHR 2002-I). It must therefore be accepted that the totality of social ties between settled migrants and the community in which they are living constitutes part of the concept of “private life” within the meaning of Article 8. Indeed it will be a rare case where a settled migrant will be unable to demonstrate that his or her deportation would interfere with his or her private life as guaranteed by Article 8 (see Miah v. the United Kingdom (dec.), no.53080/07, § 17, 27 April 2010).

Vrij vertaald:

Artikel 8 beschermt het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere mensen en de buitenwereld (zie Pretty v. Het Verenigd Koninkrijk, nr. 2346/02, § 61, EVRM 2002-III) en dit kan soms

elementen omvatten van een persoonlijke sociale identiteit (zie *Mikulić v. Kroatië*, nr. 53176/99, § 53, EVRM 2002-I). Derhalve moet worden aangenomen dat het geheel van sociale banden tussen een gevestigde migranten en de gemeenschap waarin zij leven, deel uitmaakt van het concept van "private life" in de zin van artikel 8. Het is slechts in een zeldzaam geval wanneer een gevestigde migrant niet kan aantonen dat zijn of haar uitzetting een inmenging zou uitmaken op zijn of haar privé-leven zoals gewaarborgd door artikel 8 (zie *Miah v. het Verenigd Koninkrijk* (december), no. 53080/07, § 17, 27 april 2010).

De belangen van de minderjarige kinderen zijn bovendien van primordiaal belang en dienen een centrale rol te krijgen in de belangenafweging door de verwerende partij (zie het arrest van het EHRM van 3 oktober 2014, *Jeunese tegen Nederland*, overweging 109).

Bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het gezins- en familieleven moet een 'fair balance' worden gevonden tussen het belang van de betrokken vreemdeling en diens gezin enerzijds en het Belgisch algemeen belang dat is gediend bij het voeren van een migratiebeleid anderzijds.

Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Dit geldt dus ook voor de belangen van de minderjarige kinderen.

Bovendien dienen de belangen van de minderjarige kinderen niet enkel beperkt te worden tot artikel 8 van het EVRM. In de rechtspraak van het EHRM is erkend dat bij het bepalen de aard en de omvang van de rechten voortvloeiende uit artikel 8 EVRM voor de staat en het individu, de bepalingen van het IVRK meewegen bij de interpretatie van het EVRM (zie o.a. EHRM 23 juni 2008, *Maslov t. Oostenrijk*, 82-83).

Behalve aan de tekst van het IVRK, hecht het EHRM ook belang aan de zienswijzen van het VN Comité voor de Rechten van het Kind (zie o.a. EHRM 20 maart 2012, *C.A.S en C.S. t. Roemenië*, 71-72).

Het VN Kinderrechtencomité heeft een aantal artikelen van het IVRK tot kernartikelen bestempeld, zoals artikel 3 (het belang van het kind) en artikel 6 (het recht op leven en ontwikkeling). Deze artikelen bevatten volgens het Comité algemene beginselen die aan het gehele verdrag ten grondslag liggen (zie bv. *General Comment No. 5 (2003), General measures of implementation of the Convention on the Rights of the Child, CRC/GC/2003/5*).

Binnen de rechtspraak van het EHRM, speelt het in artikel 3 EVRK neergelegde "best interest of the child"-beginsel derhalve een centrale rol.

Het geldt daarbij voor het EHRM als maatgevend bij de uitleg van het in een concreet geval geldend recht en vaak als doorslaggevend bij de belangenafweging die in elke zaak moet worden gemaakt tussen de belangen van het kind en die van andere betrokkenen (zie o.a. EHRM 8 juli 2003, *Sahin t. Duitsland*, 66).

De gemachtigde miskent echter deze rechtspraak van het EHRM. In de bestreden beslissing wordt een onderscheid gemaakt tussen de ingeroepen bepalingen van het IVRK (zoals artikel 3 IVRK) en artikel 8 EVRM. Deze artikelen worden in een aparte paragraaf besproken, hetgeen hun onderscheiden behandeling illustreert.

De gemachtigde beperkt zich bij de bespreking van het IVRK tot de stelling dat de bepalingen van het IVRK geen rechtstreekse werking hebben.

De "volledigheidshalve" vermelding dat een schending van artikel 3 IVRK niet zou concreet zou zijn verduidelijkt dan wel aangetoond, doet hieraan geen afbreuk en miskent bovendien de aangehaalde elementen door de verzoekende partij in de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet waarbij de belangen van het kind werden verduidelijkt. Er wordt evenwel geen toetsing uitgevoerd van deze elementen in het licht van artikel 3 IVRK. Dit betreft kennelijk een standaardformulering.

Verder, stelt de gemachtigde in de bestreden beslissing ten onrechte dat de bescherming van artikel 8 EVRM niet kan worden ingeroepen door de verzoekende partij. Verzoekster wijst er namelijk op dat zij in België werd geboren en hier al haar gehele leven verblijft. Zij werd geboren op 30 december 2012 te Antwerpen en woont sindsdien bij haar moeder. De afstamming langs vaderszijde werd nooit vastgesteld. Zij heeft enkel haar moeder (K.(...) F.(...), zoals blijkt uit de geboortekakte). Haar moeder, F.(...) K.(...), is in België sedert 2004. De moeder van S.(...) is niet meer teruggekeerd naar Marokko. Met dit land heeft zij geen enkele binding meer, hetgeen wordt bewezen door haar zeer langdurige afwezigheid. De moeder van S.(...) is duurzaam verankerd in België. Zij heeft een ruim sociaal netwerk in België en heeft de nodige inspanningen gedaan om het Nederlands te leren. Zij is hierdoor in staat om in haar levensonderhoud en dat van haar dochter te voorzien, in tegenstelling tot wanneer zij naar Marokko zou verhuizen. S.(...) is opgegroeid in België. Zij kent geen ander land noch een andere cultuur. Haar moeder verblijft in België sinds 2004 en spreekt zeer goed Nederlands. Zij leert haar dochter niet de Marokkaanse cultuur aan, maar wel de Belgische. Haar moeder heeft geen binding meer met Marokko, het land waar zij meer dan 13 jaar geleden uit vertrok. S.(...) loopt thans ook school in België, hoewel er geen leerplicht is op de leeftijd van S.(...). Dit toont het engagement aan van de moeder van S.(...) om haar de nodige zorgen te geven ondanks hun moeilijke verblijfssituatie. Zij loopt school te (...) in de (...).

De bewijsstukken hiervan werden allen gevoegd aan de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

De verwerende partij kan hierom niet gevolgd worden dat de bescherming van artikel 8 EVRM (en artikel 7 Handvest) buiten beschouwing moet worden gelaten, temeer omdat de belangen van minderjarige kinderen van primordiaal belang zijn en een centrale rol dienen te verkrijgen (zie het arrest van het EHRM van 3 oktober 2014, Jeunese tegen Nederland, overweging 109).

Verzoeker merkt tot slot nog op dat het niet aan hem noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toekomt om de belangenafweging in de plaats van de bevoegde overheid uit te voeren (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

3.

Ondergeschikt, merkt de verzoekende partij op dat met de belangen van verzoekster en de hogere belangen van de minderjarige kinderen onvoldoende rekening gehouden is gehouden in de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing wordt benadrukt dat de verwijdering van het grondgebied slechts "tijdelijk" zou zijn.

Er wordt echter geenszins verklaard wat onder "tijdelijk" wordt verstaan (een aantal maanden? Een half jaar? Een jaar? Of langer?), terwijl dit een belangrijk element vormt van het betoog van de verwerende partij. Dergelijke formulering is zeer algemeen en abstract. Dit stelt verzoekster niet in staat de in casu doorslaggevende motieven te kennen die de bestreden beslissing dragen, hetgeen een schending betekent van artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

Indien de verzoekende partij naar Marokko zou moeten verhuizen, is het in ieder geval volkomen onzeker hoelang zij genoodzaakt zullen zijn in Marokko te verblijven.

De visumaanvraag moet dan nog eens positief worden beantwoord, alvorens verzoekster een visum kan verkrijgen. Hierover wordt door de verwerende partij niet gesteld of dit al dan niet het geval is, terwijl men nochtans over alle dienstige stukken beschikt. Mocht één van de voorwaarden niet zijn vervuld (al dan niet terecht), moet ofwel een nieuwe aanvraag worden ingediend of de beroepsprocedure worden doorlopen bij uw Raad. Ook dit zal opnieuw maanden in beslag nemen, zonder garantie dat een visum uiteindelijk kan worden verkregen.

Al die tijd is verzoekster van België onttrokken, terwijl zij hier geboren is en alhier opgeroeide. Een "tijdelijke" scheiding, wat hieronder ook moet worden verstaan, kan hierdoor een "definitieve" scheiding worden. Het is immers onzeker dat verzoekster nog kan terugkeren, ongeacht zelfs de tijd die hiervoor nodig is.

Deze vaststelling strookt dan ook geenszins met de vereiste belangenafweging op grond van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 3 IVRK.

4.

De belangen van het kind dienen een bijzonder prominente plaats te krijgen in de afweging die de bevoegde overheid moet maken (zie hierboven).

Verzoekster heeft als minderjarige er alle belang bij dat zij bij haar moeder kan verblijven en zij haar opleiding/opvoeding in België kan verderzetten (zoals dit thans reeds het geval is) zonder verplicht te worden naar Marokko te verhuizen, temeer als dit voor een onzekere en lange (of definitieve) periode zou zijn. Haar moeder heeft geen (sociaal) netwerk waar zij in Marokko op kan terugvallen, zoals dit in België het geval is. Hierdoor dreigen zij in grote moeilijkheden te komen.

Met deze belangen is onvoldoende rekening gehouden in de bestreden beslissing.

Ten overvloede wijst verzoeker erop dat er aan kan getwijfeld worden dat een kind er alle belang bij heeft om niet gescheiden te worden van zijn ouders, zoals onder meer werd erkend in artikel 9 IVRK: "De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil"

Krachtens artikel 8 EVRM, dat dient te worden uitgelegd met inachtneming van de artikelen 7 en 9 IVRK, houdt het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven met name het recht in, voor het kind, om door zijn ouders te worden verzorgd en om niet tegen hun wil te worden gescheiden van hun kind, tenzij deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind en voor zover de maatregel, die in overeenstemming met het toepasselijke recht en de toepasselijke procedures is genomen, door de rechter herzien kan worden op verzoek van met name de houders van het ouderlijk gezag waaraan aldus afbreuk is gedaan (Cass. 24 oktober 2012, AR P.12.1333.F).

Met deze elementen is onvoldoende rekening gehouden in de belangenafweging van de verwerende partij."

3.2. Wegens hun inhoudelijke verwevenheid worden beide door verzoekster aangevoerde middelen hieronder gezamenlijk behandeld.

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.5. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde wet verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.7. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoekster geschonden geachte artikel 9bis van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Dit wetsartikel luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel, die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet, en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, en enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post, bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

3.8. Blijkens de gegevens van het administratief dossier voerde verzoekster bij het indienen van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 22 maart 2017 (zie punt 1.3.) het volgende aan wat de buitengewone omstandigheden betreft:

(...)

B. FEITEN EN ONTVANKEOIJKHEIDSGRONDEN (BUITENGEWONE OMSTANDIGHEDEN)

B.1 DE BELANGENAFWEGING M.B.T. DE BUITENGEWONE OMSTANDIGHEDEN

3. De verzoekende partij richtten een aanvraag tot machtiging van verblijf om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven tot uw diensten, zich baserende op zijn situatie en het bepaalde in art. 9bis Vreemdelingenwet:

(...)

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Aangezien verzoekster woonachtig is te Antwerpen, wordt huidige aanvraag gericht aan de burgemeester van Antwerpen.

4. De Raad van State heeft in zijn arrest nr. 73.025 d.d. 9 april 1998 bepaald dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn. De criteria van overmacht zijn derhalve niet van toepassing.

Buitengewone omstandigheden van art. 9bis Vw. vereisen dat dit onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst terug te keren om aldaar de aanvraag in te dienen (RvS 28 juni 2002, nr. 08.561, T. Vreemd. 2003, afl. 4, 37).

Aldus betekent "buitengewoon" niet dat het "onmogelijk" is om in het land van herkomst de aanvraag tot verblijf in te dienen, het is voldoende dat het "bijzonder moeilijk" is dit te doen.

Deze omschrijving is overgenomen en bevestigd in de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

5. Centraal staat de vraag welke de omstandigheden zijn die de vreemdeling verhinderd hebben, vooraleer naar België te komen, in een diplomatieke of consulaire post de machtiging aan te vragen.

Dergelijke buitengewone omstandigheden moeten beoordeeld worden van geval tot geval.

Bijgevolg dient men steeds een belangenafweging te maken tussen enerzijds het del en de gevolgen van de administratieve voorschriften zoals voorzien in de Vreemdelingenwet en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die hierdoor veroorzaakt worden in een huidige situatie.

Dat in die zijn, wanneer de ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en de gevolgen, de administratieve handeling "buitengewoon" nadelig is voor betrokkene en deze aldus buitengewone omstandigheden kan inroepen.

B.2 DE FEITEN DIE IN AANMERKING KOMEN ALS BUITENGEWONE OMSTANDIGHEDEN:

6. Alle buitengewone omstandigheden, zoals hieronder ingeroepen door de verzoekende partij, dienen te worden beoordeeld op basis van bovenstaande criteria. Het komt aan de aanvrager toe om te schrijven en aan te duiden welke elementen hij hiervoor inroept.

Slechts de feitelijke elementen die gecatalogiseerd worden onder Artikel 9bis, §2 Vreemdelingenwet kunnen uitgesloten worden als buitengewone omstandigheid.

Artikel 9bis, §2 Vreemdelingenwet stelt hierom als volgt:

(...)

Artikel 9bis, §2 Vreemdelingenwet werd ingevoerd om louter dilatoir beroepen snel te kunnen afwijzen (Parl. St. Doc 51-2478/008, p. 10). Dit betekent dat deze elementen die reeds werden ingeroepen niet opnieuw dienen beoordeeld te worden (ratio legis).

Het komt in deze zin aan het bestuur toe om, gelet op de beginselen van behoorlijk bestuur (het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht) en de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen van 29 juli 1991, uitdrukkelijk de toepasselijke wetsbepaling te vermelden waarop men zich baseert indien men een feitelijk ingeroepen element bij voorbaat niet beschouwd als een buitengewone omstandigheid.

A contrario dienen alle andere elementen, dewelke niet onder de toepassing van artikel 9, § 2 Vreemdelingenwet kunnen gecatalogiseerd worden, wel in overweging te worden genomen bij de beoordeling naar buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet, § 1 Vreemdelingenwet.

Dit betekent dat het bestuur bij de beoordeling over de buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet over een discretionaire bevoegdheid beschikt en zich alhier naar dient te gedragen. Er is geen sprake van een gebonden bevoegdheid om deze elementen af te wijzen als buitengewone omstandigheden indien deze niet vallen onder de beperkte categorieën van artikel 9bis, §2 Vreemdelingenwet.

Bovendien weze het opgemerkt dat artikel 9bis, §2 Vreemdelingenwet als uitzondering op de algemene regel vervat in artikel 9bis, §1, Vreemdelingenwet restrictief dient te worden geïnterpreteerd.

Verzoekster merkt tenslotte nog uitdrukkelijk op dat eventuele afwijkende rechtspraak op geen enkele manier afbreuk kan doen aan deze duidelijke wetsbepalingen.

B.3 EEN INTEGRALE BEOORDELING VAN ALLE FEITEN IS VEREIST

7. Door de verzoekende partij worden in deze regularisatieaanvraag verschillende elementen aangehaald ter staving van de buitengewone omstandigheden, alle redenen waarom de aanvraag tot machtiging van verblijf werd ingediend in België.

Deze elementen dienen in zijn geheel (integraal) te worden beoordeeld, gelet op de beginselen van behoorlijk bestuur: het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Derhalve kan geen toepassing gemaakt worden gemaakt van de techniek om elk element afzonderlijk te bespreken, zonder de onderlinge verbanden van deze elementen te beoordelen. Zo kan onder meer geen abstractie worden gemaakt van het zeer langdurig verblijf in België in de beoordeling naar zowel de toepassing als inmenging van artikel 8 EVRM.

De beoordeling van de buitengewone omstandigheden dient integraal te gebeuren, waarop verzoeker in het bijzonder de aandacht wil vestigen.

B.4 DE CONCRETE FEITEN ZELF/ BUITENGEWONE OMSTANDIGHEDEN

8. Conform de toepasselijke bepalingen, wordt door de verzoekende partij hieronder klaar en duidelijk vermeld welke concrete omstandigheden er zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048).

De verzoekende partij brengt in herinnering dat de beoordeling van deze elementen dient te geschieden overeenkomstig hetgeen in de voorgaande punten werd aangehaald.

9. S.(...) werd geboren in België en verblijft hier al haar gehele leven. Zij werd geboren op 20 december 2012 te Antwerpen en woont sindsdien bij haar moeder.

De afstamming langs vaderzijde werd nooit vastgesteld. Zij heeft enkel haar moeder (K.(...) F.(...), zoals blijkt uit de geboorteakte).

S.(...) is opgegroeid in België. Zij kent geen ander land noch een andere cultuur.

Zij loopt thans ook school in België, hoewel er geen leerplicht is op de leeftijd van S.(...). Dit toont het engagement aan van de moeder van S.(...) om haar de nodige zorgen te geven ondanks de moeilijke verblijfssituatie. Zij loopt school te Merksem in de (...).

De bewijsstukken hiervan werden allen gevoegd aan huidig verzoekschrift.

10. S.(...) heeft geen toekomst in Marokko, het land waar hij de moeder de nationaliteit van bezit. Haar moeder, F.(...) K.(...), is in België sedert 2004 (!). De moeder van S.(...) is niet meer teruggekeerd naar Marokko. Met dit land heeft zij geen enkele binding meer, hetgeen wordt bewezen door haar zeer langdurige afwezigheid.

Daarentegen heeft zij een duurzame verankering opgebouwd met België, het land waar ondertussen al 12 jaar woont.

K.(...) F.(...) is zeer werkwilleg. Zij kan immers werken wanneer zij over een verblijfstitel beschikt. Van zodra zij legaal in het land kan verblijven wordt haar een contract aangeboden, daar zij werk heeft gezocht maar haar aanstaand werkgever dringt aan op een verblijfsvergunning om alles in orde te brengen.

De moeder van S.(...) is duurzaam verankerd in België. Zij heeft een ruim sociaal netwerk in België en heeft de nodige inspanningen gedaan om het Nederlands te leren. Zij is hierdoor in staat om in haar

levensonderhoud en dat van haar dochter te voorzien, in tegenstelling tot wanneer zij naar Marokko zou verhuizen. Hier heeft zij niets meer, waardoor ook de opvoeding van haar dochter ernstig gevaar loopt. S.(...) is derhalve gebaat bij een verblijf in België.

De verzoekende partij verwijst hiervoor naar de bijgevoegde stukken aan huidige verzoekschrift.

11. De staat heeft de plicht om te waken over de rechten en belangen van kinderen, ook waar het gaat om minderjarige vreemdelingen zonder verblijfstitel.

In het bijzonder wijst de verzoekende partij op artikel 3 IVRK en artikel 8 EVRM.

Het is onvoldoende om geen rekening te houden met artikel 3 IVRK omdat hieraan een directe werking moet worden ontzegd.

Bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privéleven moet een 'fair balance' worden gevonden tussen het belang van de betrokken vreemdeling en diens familie enerzijds en het Belgisch algemeen belang dat is gediend bij het voeren van een migratiebeleid anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Deze afweging is iet beperkt tot artikel 8 van het EVRM. In de rechtspraak van het EHRM is erkend dat bij het bepalen de aard en de omvang van de rechten voortvloeiende uit artikel 8 EVRM voor de staat en het individu, de bepalingen van het IVRK meewegen bij de interpretatie van het EVRM (zie o.a. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, 82-83).

Behalve aan de tekst van het IVRK, hecht het EHRM ook belang aan de zienswijzen van het VN Comité voor de Rechten van het Kind (zie o.a. EHRM 20 maart 2012, C.AZ.S. en C.S. t. Roemenië, 71-72).

Het VN Kinderrechtencomité heeft een aantal artikelen van het IVRK tot kernartikelen bestempeld, zoals artikel 3 (het belang van het kind) en artikel 6 (het recht op leen en ontwikkeling). Deze artikelen bevatten volgens het Comité algemene beginselen die aan het gehele verdrag ten grondslag liggen (zie bv. General Comment No. 5 (2003), General measures of implementation of the Convention on the Rights of the Child, CRC/GC/2003/5).

Binnen de rechtspraak van het EHRM, speelt het in artikel 3 EVRK neergelegde "best interest of the child"-beginsel derhalve een centrale rol.

Het geldt daarbij voor het EHRM als maatgevend bij de uitleg van het in een concreet geval geldend recht en vaak als doorslaggevend bij de belangenafweging die in elke zaak moet worden gemaakt tussen de belangen van het kind en die van andere betrokkenen (zie o.a. EHRM 8 juli 2003, Sahin t. Duitsland, 65). Artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de EU stelt voorts dat eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-, zijn familie- en gezinsleven.

Artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de EU stelt daarnaast dat bij alle handelingen betreffende kinderen, de belangen van het kind de eerste overweging vormen.

12. In de belangenafweging die moet worden gemaakt, moeten bovenstaande principes worden gehuldigd.

De belangen van het kind moeten als leidinggevend criterium gebruikt in de belangenafweging in overeenstemming met de bepalingen en rechtspraak van het EHRM. De belangen van het kind dienen op een redelijke en zorgvuldige wijze te worden overwogen.

In die zin dient te worden overwogen dat het schoolgaan van S.(...) evenals het gegeven dat zij zich gedurende haar gehele leven niet buiten België heeft begeven, verantwoordt dat huidige aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet via de gemeente wordt ingediend.

De verzoekende partij wijst er nadrukkelijk op dat een terugkeer naar Marokko uitgesloten is. De moeder van S.(...) is hier sinds 2004 en keerde niet terug. Zij kan in België voorzien in haar levensonderhoud en dat van haar dochter. Dit kan zij niet in Marokko, een land waar zij geen binding meer mee heeft.

13. De Belgische staat heeft alle omstandigheden de plicht om te waken voor de rechten en belangen van kinderen, ook wanneer het gaat om minderjarige kinderen zonder verblijfstitel.

Het weze herhaald dat dat de aanvraag tot machtiging van verblijf enkel door S.(...) werd aangevraagd en dus niet in hoofde van haar moeder.

In geen omstandigheid kan het langdurig verblijf van S.(...) in België en haar belangen die dienen te primeren dan ook worden uitgewist met de stelling haar moeder geen gevolg hebben gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, dan wel een inreisverbod.

Zij hebben geen keuze. Zij kunnen niet terugkeren naar Marokko (zoals hierboven uiteengezet).

Zo niet, komen zij terecht in een situatie in strijd met artikel 3 EVRM aangezien zij geen middelen van bestaan hebben in Marokko noch enig netwerk waarop zij kunnen terugvallen. In het bijzonder voor S.(...) is dit onaantvaardbaar in het licht van de geldende internationale bepalingen.

Bovendien kan S.(...) niet verantwoordelijk worden gehouden voor de gedragingen van haar moeder.

14. In tegenstelling tot haar binding met België, heeft S.(...) geen binding met Marokko. Zij is hier nooit geweest en werd evenmin in Marokko geboren.

Het is voor S.(...) dan ook onmogelijk om voor maanden naar Marokko te verhuizen met haar moeder, onwetende wanneer zij terug kunnen keren naar het land waar geworteld zijn. De verzoekende partij beschikt niet over de middelen om in hun onderhoud te voorzien in Marokko.

Dit geldt des te meer nu de behandeling van een regularisatieaanvraag een zeer lange tijd in beslag kan nemen, waardoor het voor verzoekende partij onmogelijk is om in te schatten hoelang zij in Marokko moeten blijven. Dit verblijf zou hem immers bijzonder veel inspanningen, tijd en geld vergen.

15. Bovenstaande uiteenzetting maakt de situatie van de verzoekende partij bijzonder behartenswaardig. Dit geldt des te meer nu S.(...) (n haar moeder) de facto reeds onderdeel uitmaakt van de samenleving waartoe zij behoren.

In het verlengde van hetgeen hierboven reeds werd uiteengezet, beroept de verzoekende partij zich dan ook op artikel 8 EVRM.

Huidige situatie valt onder het toepassingsgebied van deze internationale rechtsregel en beklemtoont dat het opleggen van de verplichting te verhuizen naar Marokko voor het louter indienen van de aanvraag een ongerechtvaardigde inmenging uitmaakt op het privé-, gezins- en familieleven van de verzoekende partij.

16. De verzoekende partij vraagt dan ook dat omwille van alle bovenstaande omstandigheden dewelke in zijn geheel dienen beoordeeld te worden, hun verblijfssituatie te regulariseren en buitengewone omstandigheden te aanvaarden.

De noodzakelijke belangenafweging laat immers een zeer groot nadeel zien voor de verzoekende partij, terwijl de belangen van de Belgische Staat amper of zelfs niet worden geschaad.

Gelet op al het bovenstaande komt het in de situatie van de verzoekende partij dan ook bijzonder disproportioneel voor dat zij naar Marokko moeten verhuizen.

In deze concrete situatie dienen dan ook buitengewone omstandigheden te worden aanvaard.

(...)"

3.9. Na een uitgebreid theoretisch betoog, stelt verzoekster in haar eerste middel in wezen dat de gemachtigde van de staatssecretaris het begrip 'buitengewone omstandigheden' foutief interpreteert omdat uit de beslissing blijkt dat enkel een onmogelijkheid om de aanvraag bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland werd weerhouden, terwijl de gemachtigde van de staatssecretaris zich ook zou moeten afvragen of het 'bijzonder moeilijk' is om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst.

3.10. In weerwil van verzoeksters beweringen, blijkt uit de bestreden beslissing echter dat de gemachtigde van de staatssecretaris de door verzoekster in haar aanvraag ingeroepen elementen wel degelijk heeft beoordeeld aan de hand van de vraag of deze het 'onmogelijk' of 'bijzonder moeilijk' maken de aanvraag in te dienen bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland, *in casu*, vanuit Marokko.

Bovenaan de bestreden beslissing wordt weliswaar gesteld dat "(...) *De aangehaalde elementen (...) geen buitengewone omstandigheid [vormen] waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure (...)*", maar deze algemene inleiding wordt in verschillende daarop volgende overwegingen verder uitgewerkt. Hierbij blijkt duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet is uitgegaan van een invulling van de notie 'buitengewone omstandigheden' die enkel een 'onmogelijkheid' om de aanvraag vanuit het buitenland in te dienen zou omvatten. Op basis van de letterlijke bewoordingen van de beslissing, waarin onder andere wordt overwogen dat "*het loutere feit in België geboren te zijn (...) (e)venmin (...) een terugkeer naar het land van herkomst (bemoeilijkt)*", en dat "*een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied (...) geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt*", kan worden afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris is uitgegaan van een correcte interpretatie van de notie 'buitengewone omstandigheden'. Het betoog van verzoekster in haar eerste middel mist feitelijke grondslag.

3.11. Verzoekster herhaalt in haar tweede middel de beschrijving van haar situatie uit haar aanvraag om machtiging tot verblijf en is van oordeel dat de gemachtigde van de staatssecretaris de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) miskent door het recht op gezinsleven uit artikel 8 van het EVRM en het hoger belang van het kind uit artikel 3 van het IVRK afzonderlijk te bespreken.

3.12. De Raad stelt vast dat met betrekking tot artikel 3 van het IVRK in de bestreden beslissing in herinnering wordt gebracht "*dat verzoekster de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig (kan) invoeren*". Het IVRK is een internationaal verdrag dat België als verdragssluitende partij bindt, doch dat geen verplichting tot omzetting bevat. Het feit dat het IVRK de grondwetgever heeft doen besluiten een artikel 22bis in de Grondwet op te nemen, staat los van de

rechtstreekse werking van artikel 3 van het IVRK als dusdanig. Artikel 3 van het IVRK volstaat wat de geest, de inhoud en de bewoordingen betreft, niet om directe werking te hebben (RvS 9 mei 2012, nr. 8.455 (c)). In haar middel reikt verzoekster geen elementen aan die zouden wijzen op rechtstreekse verticale directe werking van dit verdragsartikel. Het feit dat voormelde verdragsbepaling geen rechtstreekse werking heeft, verantwoordt een 'onderscheiden behandeling' van artikel 3 van het IVRK en artikel 8 van het EVRM. Zoals verder zal blijken werd bij de beoordeling in het licht van artikel 8 van het EVRM wel degelijk rekening gehouden met 'het hoger belang van het kind'.

3.13. Artikel 8 van het EVRM, dat inhoudelijk gelijklopend is aan artikel 7 van het Handvest, bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 61). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93).

3.14. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing nergens wordt ontkend dat er sprake is van een gezinsleven tussen verzoekster en haar moeder in België. *In casu* is er echter geen sprake van een verblijfsbeëindiging waardoor er niet aan artikel 8, tweede lid, van het EVRM moeten worden getoetst. Bijgevolg dient slechts aan de hand van een belangenafweging te worden nagegaan of er in hoofde van het bestuur een positieve verplichting zou bestaan om het gezinsleven van verzoekster te handhaven en te ontwikkelen. De Raad wijst er op dat, zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, er geen sprake zal zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, *Antwi e.a. v. Noorwegen*, par. 89). Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin de betrokken personen zich ervan bewust waren dat de verblijfsstatus van een van hen zo was dat het voortbestaan van het gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair was. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nuñez v. Noorwegen*, par. 70). Ook dient te worden benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de Staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

3.15. Aangezien verzoekster, noch haar moeder over een verblijfsrecht beschikt en de bestreden beslissing niet de verwijdering van verzoekster of haar moeder impliceert, ging de gemachtigde van de staatssecretaris geenszins kennelijk onredelijk te werk door te overwegen dat artikel 8 van het EVRM "*hier niet van toepassing is aangezien haar moeder, haar enige familielid in België, niet over enig verblijfsrecht beschikt, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is*". Tevens wordt in de beslissing gewezen op het feit dat "*(h)aar moeder (...) immers de Marokkaanse nationaliteit (heeft) en*

(...) geboren en getogen (is) in Marokko waar tevens haar hele familie verblijft". Uit deze overwegingen kan niet worden afgeleid dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM en van artikel 7 van het Handvest door de verwerende partij 'buiten beschouwing' zouden worden gelaten, zoals verzoekster in haar middel poneert. Uit het geheel van de beslissing blijkt immers dat de bescherming van het recht op privé- en gezinsleven wel degelijk in ogenschouw werd genomen.

3.16. Verzoekster kan niet dienstig voorhouden dat 'het hoger belang van het kind', waaraan ook in het kader van een beoordeling in het licht van artikel 8 van het EVRM voldoende aandacht dient te worden geschonken (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse v. Nederland*, §109), zou zijn miskend. In de bestreden wordt immers overwogen dat *"(e)r mag (...) van worden uitgegaan dat haar moeder haar tot op zekere hoogte de Marokkaanse taal en cultuur heeft bijgebracht, zeker gelet op het feit dat noch zij noch haar moeder ooit enig verblijfsrecht van welke duur dan ook hebben gehad in België en dat haar moeder dus moet hebben beseft dat haar verblijf en dat van betrokkene in België uitermate precair was. We merken bovendien op dat het loutere feit in België geboren te zijn, naar Belgische recht, niet automatisch enig recht op verblijf opent"* en dat *"betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoont dat een terugkeer naar het land van herkomst het haar belang schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RVV nr 107.495 dd 29.07.2013)." Deze overwegingen kunnen geenszins herleid worden tot een loutere standaardmotivering, zoals verzoekster in haar middel beweert. Bovendien haalt verzoekster geen overtuigende argumenten aan waarom het privé- en gezinsleven van verzoekster niet elders zou kunnen worden beleefd en ontwikkeld.*

3.17. In haar verzoekschrift herhaalt verzoekster een reeks elementen uit haar aanvraag om machtiging tot verblijf die betrekking hebben op haar privéleven in België, maar zij brengt niets in tegen de concrete overwegingen uit de bestreden beslissing, waarin onder andere wordt gesteld dat zij *"niet aannemelijk (maakt) dat zij geen enkele band met Marokko heeft, noch dat ze een zodanige taal-en culturele achterstand heeft dat ze in Marokko haar leerplicht niet kan opstarten. Hoewel zij niet in Marokko is geboren, heeft ze wel via haar moeder een band met Marokko"*. Aangaande haar scholing in de Sint-Ludgardisschool wordt in de beslissing gesteld dat *"(h)et feit dat zij hier naar de kleuterschool gaat, (...) niet (kan) aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar haar wettelijk vertegenwoordiger niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst verkregen kan worden. Tevens behoeft de scholing geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat betrokkene de leerplichtige leeftijd nog niet bereikt heeft. Het is in het belang van het kind om haar leerplicht op te starten in het land van herkomst. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene geen enkel schoolattest voorlegt. Haar wettelijk vertegenwoordiger toont enkel aan dat zij haar dochter aangemeld en ingeschreven heeft maar niet dat zij effectief naar de kleuterschool ging."* Er wordt in de beslissing geconcludeerd dat *"de door haar opgebouwde integratie en sociale relaties (niet) van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen (betrokkene legt slechts één getuigenverklaring voor die op haar betrekking heeft). Een schending van artikel 8 van het EVRM en van artikel 7 blijkt dan ook niet"*

3.18. Waar verzoekster stelt dat de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd omdat er gesproken wordt van een *"(...) tijdelijke verwijdering van het grondgebied (...)"* om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, zonder dat dit verder wordt gespecificeerd, kan zij niet worden gevolgd. Het feit dat verzoekster in haar land van herkomst een zekere tijd zou moeten wachten op de uitkomst van een procedure om een verblijfsmachtiging te verkrijgen, doet geen afbreuk aan het feit dat zij er niet in geslaagd is buitengewone omstandigheden aannemelijk te maken die haar zouden toelaten om een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet te kunnen indienen. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris in een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, bijkomende uitleg zou moeten verschaffen over de behandelingsduur van een aanvraag vanuit het buitenland.

3.19. In zoverre verzoekster poneert dat de beslissing geen blijk zou geven van de vereiste belangenafweging, kan zij niet worden bijgetreden. Onder verwijzing naar de rechtspraak van de Raad wordt in de beslissing immers verduidelijkt *"dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden*

als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639. (...)"

3.20. Tenslotte dient te worden aangestipt dat het betoog van verzoekster, waarbij zij artikel 8 van het EVRM en de artikelen 7 en 9 van het IVRK in herinnering brengt, dat een kind er alle belang bij heeft om niet gescheiden te worden van zijn ouders, elke grondslag mist. Uit niets blijkt uiteindelijk dat verzoekster van haar dochter zou worden gescheiden.

3.21. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 3, 7 en 9 van het IVRK, noch van artikel 7 van het Handvest en/of artikel 8 van het EVRM. Er werd evenmin een schending aangetoond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoekster toont niet aan dat met bepaalde gegevens niet of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het redelijkheids- of zorgvuldigheidsbeginsel.

Beide aangevoerde middelen zijn, voor zover de erin opgesomde bepalingen dienstig worden aangevoerd, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middelen aangevoerd die tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende oktober tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN